

Nekaj mesecev potem ji je podarila učiteljica — v plačilo za njen marljivost in dober napredek v šoli — kos belega platna, rekoč:

»Pavlica, zdaj znaš tudi že šivati. Tu imaš to-le platno, ki je že zrezano po meri, da si v prostih urah sešiješ srajčko!«

Deklica je zardla veselja; dvignila je svoj cvetoči obrazek, svoje modre oči in rekla:

»Hvala, gospodična!«

Še tistega dne je sedla k delu. Ko je vbadala šivanko, jo vbadala in vlekla belo nit izpod nežnih prstkov, je čula mehak glas, ki ji je šepetal:

»Pavlica, ali se spominjaš? Ljubila si rožico, laneni cvet, ki je slučajno zrastel v tvojem kotičku tam blizu njive. Nekega dne mi je odsekala kosa glavico, in ljudje so me odnesli z onega srečnega kraja. Poslušaj me, zdaj ti moram to-le povedati: Tista lepa cvetka s svojo bilko ni umrla, kakor so umrle druge rastline, ni postala mrva, ampak pobrali so me in me odnesli k mojim tovarišicam. Posušili so nas na solncu, strli so nam stebelca, pobrali vlakna iz njih in so nas spredli v platno, ki ga gladiš zdaj s svojimi rokami, ki ga zdaj šivaš, da si narediš lepo srajčko, ki jo oblečeš, ko se boš praznično pripravljala. Jaz sem tista rastlinica z modro glavico, ki si jo imela tako rada. Jaz, ki ti zdaj govorim, sem nitka v tem gladkem platnu in čutim bodico tvoje šivanke, čutim tvoje prstke, ki me gubijo v lepo delo. Ali si vedno pridna, Pavlica?«

Da, Pavlica je znala biti marljiva, o lenobi ni hotela nikdar slišati. Čutila je v sebi glas, ki ji je veleval, da se vsak dan lahko nauči kaj lepega in koristnega za življenje. Četudi je bila hči ubogega kmeta, brez matere vodnice, čeravno je zrasla na samem sredi polja, vendar je njena duša, enaka vsem onim probujenih otrok, hlepela po lepem in dobrem.

In nadaljevala je svoje delo, vsa vesela in zadovoljna, kakor da bi prišel solnčni žarek k njenemu okencu in jo osrečil v samotni.

Mladost.

*Najlepše v jutro demant se zasveti,
ko čist je solnea prvi jasni žar.
Življenja našega največja sreča
mladosti ljubezuive zlat je dar.*

Nedin Sterad.

Pogum!

*Življenje vredno je živeti.
četudi zdi se trud zaman,
prezgodaj mora vsak umreti.
naj tudi jasen sije dan!*

Nedin Sterad.

